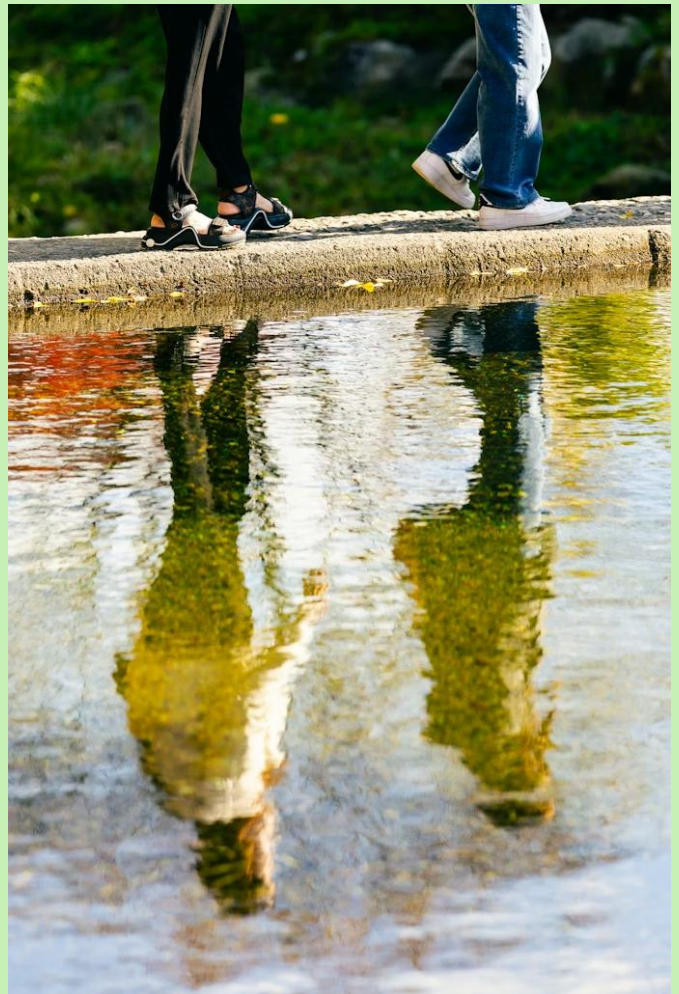

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
Diumenge III de Pasqua 2026 - Núm. 351

Reflectits

En la meva estona d'intimitat amb el Senyor, avui m'hi dispoço cercant un recorregut conegut, proper. Imagino que no faig el camí sol, sola. Amb el poder de la imaginació, camino amb un bon amic, amiga. En la intimitat de l'amistat, avui obrim el cor i gosem compartir el que dona sentit a la nostra vida. Li explico..., m'explica... què m'ajuda a posar-me en peu cada matí, què em motiva a començar el dia. Anem més a fons, i en un moment de la ruta, quan el cor ja no està tan endurit, gosem fins i tot compartir els dies foscos, en els que no m'ha acompanyat l'energia per llevar-me, per iniciar la jornada...

Hem anat entendent el cor i compartint el que s'hi mou. Gosem dir-nos que quan van maldades, tot se'ns fa més feixuc. En aquesta intimitat, goso dir-li que me l'he jugada a la feina, que he volgut salvar la pell a aquell company per qui ningú en dona cinc cèntims. Li comento com m'ha dolgut haver sentit que en sortia malparada. Ell m'obre també el seu cor, feixuc pel dolor d'haver-se-la jugada per uns joves que malviuen al carrer, haver defensat la seva causa davant l'administració, i haver-ne sortit malparat també. Entrem en aquell bucle de la feixugor, de la mirada curta, dels "tocats i enfonsats".

Descobrint-nos així, enmig de la nostra foscor, arribem a un semàfor. El senyal ens obliga a aixecar el cap. El llum vermell ens fa aturar. L'aturada -obligada- fa que ens adonem de com portem el camí.

M'adono de l'afectació del relat en el meu caminar, en els nostres cossos. Hores d'ara caminem amb el cos encogit, capcots, amb les espatlles encorbades, els ulls se'ns van tancant... afinem a veure que el nostre enteniment s'ha endurit i que endins la tristor ens va corsecant. Ens sentim vençuts, nosaltres que ens disposavem a donar la vida pels altres! Que ens vam creure que això donava sentit! La decepció se'ns menja. Sento que no anem bé.

En aquesta aturada, escolto [Lc 24, 13-35](#).

Ha calgut posar-me en camí, donar-me temps, escoltar el meu cronos i donar entrada al kairós, sentir que faig camí en Companyia, gosar obrir el cor, posar paraula al que no va bé, fer atenció als senyals, una aturada imposada, aixecar la mirada, adonar-me d'una altra Presència, deixar que la Paraula em parli, entendre el cor, deixar-me abusar, deixar-me afectar i... sentir que té sentit jugar-me-la un cop més quan identifico per QUI me la jugo de debò. Aquest cop, demanant de no esperar-ne bescanvi.

"Nuestro Emaús"
Salomé Arricibita

Com pot ressuscitar el que és viu!
Canviem el que entenem per Vida
i canviarà l'experiència de la Pasqua.
No hi ha ombra en un objecte, si no li dona la llum.
Podem viure en l'ombra, sense descobrir la llum.
Podem viure en la llum, sabent que l'ombra és a la cantonada.
La Pasqua no és un temps, és un estat.
Mort i resurrecció caminen de la mà.
i mai es poden separar del tot.
Jesús havia ressuscitat abans de morir.
No hi ha res a esperar quan ho tens tot.
Busca dins teu el que celebres
i tot canviarà radicalment.

(Fray Marcos OP)